ΙΕΡΑ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΠΛΑΝΑΝ

Ευλογητός ο Θεός ημών πάντοτε, νύν και αεί και εις

τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

ΨΑΛΜΟΣ 142ος

Κύριε, εισάκουσον της προσευχής μου, ενώτισαι την δέησίν μου εν τη αληθεία σου, εισάκουσόν μου εν τη δικαιοσύνη σου. Και μη εισέλθης εις κρίσιν μετά του δούλου σου, ότι ου δικαιωθήσεται ενώπιόν σου πας ζων. Ότι κατεδίωξεν ο εχθρός την ψυχήν μου· εταπείνωσεν εις γην την ζωήν μου. Εκάθισέ με εν σκοτεινοίς, ως νεκρούς αιώνος, και ηκηδίασεν επ' εμέ το πνεύμά μου, εν εμοί εταράχθη η καρδία μου. Εμνήσθην ημερών αρχαίων, εμελέτησα εν πάσι τοις έργοις σου, εν ποιήμασι των χειρών σου εμελέτων. Διεπέτασα προς σε τας χείράς μου· η ψυχή μου ως γη άνυδρός σοι. Ταχύ εισάκουσόν μου, Κύριε, εξέλιπε το πνεύμά μου. Μη αποστρέψης το πρόσωπόν σου απ' εμού, και ομοιωθήσομαι τοις καταβαίνουσιν εις λάκκον. Ακουστόν ποίησόν μοι το πρωΐ το έλεός σου, ότι επί σοι ήλπισα. Γνώρισόν μοι, Κύριε, οδόν εν ή πορεύσομαι, ότι προς σε ήρα την ψυχήν μου. Εξελού με εκ των εχθρών μου, Κύριε, προς σε κατέφυγον· δίδαξόν με του ποιείν το θέλημά σου, ότι συ ο Θεός μου. Το Πνεύμα σου το αγαθόν οδηγήσει με εν γη ευθεία· ένεκεν του ονόματός σου, Κύριε, ζήσεις με. Εν τη δικαιοσύνη σου εξάξεις εκ θλίψεως την ψυχήν μου, και εν τω ελέει σου εξολοθρεύσεις τους εχθρούς μου. Και απολείς πάντας τους θλίβοντας την ψυχήν μου, ότι εγώ δούλός σου ειμί.

Τροπάριον Ήχος δ'. Ο Υψωθείς.

Τω θεοφόρω Νικολάω προσέλθωμεν οι εν ανάγκαις, ασθενείαις και θλίψεσι, την παρ' αυτού βοήθειαν αιτούντες εκ ψυχής· παρρησίαν έχει γαρ προς Χριστόν τον σωτήρα και αυτού το έλεος επισπάται αφθόνως τοις αιτουμένοις χάριν εκ Θεού, πίστει βαθεία, εις όνησιν εύκαιρον.

Δόξα. Και νύν.

ου σιωπήσωμέν ποτε, Θεοτόκε, τας δυναστείας σου λαλείν οι ανάξιοι· ει μη γαρ συ προϊστασο πρεσβεύουσα, τίς ημάς ερρύσατο εκ τοσούτων κινδύνων; Τίς δε διεφύλαξεν έως νύν ελευθέρους; Ούκ αποστώμεν, Δέσποινα, εκ σου· σους γαρ δούλους σώζεις αεί εκ παντοίων δεινών.

ΨΑΛΜΟΣ Ν 50ος

Ελέησόν με ο Θεός κατά το μέγα έλεός σου, και κατά το πλήθος των οικτιρμών σου εξάλειψον το ανόμημά μου· Επί πλείον πλύνόν με από της ανομίας μου, και από της αμαρτίας μου καθάρισόν με. Ότι την ανομίαν μου εγώ γινώσκω, και η αμαρτία μου ενώπιόν μού εστί δια παντός. Σοι μόνω ήμαρτον, και το πονηρόν ενώπιόν σου εποίησα, όπως αν δικαιωθής εν τοις λόγοις σου, και νικήσης εν τω κρίνεσθαί σε. Ιδού γαρ εν ανομίαις συνελήφθην, και εν αμαρτίαις εκίσσησέ με η μήτηρ μου. Ιδού γαρ αλήθειαν ηγάπησας· τα άδηλα και τα κρύφια της σοφίας σου εδήλωσάς μοι. Ραντιείς με υσσώπω, και καθαρισθήσομαι· πλυνείς με, και υπέρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ακουτιείς μοι αγαλλίασιν και ευφροσύνην· αγαλλιάσονται οστέα τεταπεινωμένα. Απόστρεψον το πρόσωπόν σου από των αμαρτιών μου, και πάσας τας ανομίας μου εξάλειψον. Καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί ο Θεός, και Πνεύμα ευθές εγκαίνισον εν τοις εγκάτοις μου. Μη απορρίψης με από του προσώπου σου, και το Πνεύμα σου το Άγιον μη αντανέλης απ' εμού. Απόδος μοι την αγαλλίασιν του σωτηρίου σου και Πνεύματι ηγεμονικώ στήριξόν με. Διδάξω ανόμους τας οδούς σου, και ασεβείς επί σε επιστρέψουσι. Ρύσαί με εξ αιμάτων ο Θεός, ο Θεός της σωτηρίας μου· αγαλλιάσεται η γλώσσά μου την δικαιοσύνην σου. Κύριε, τα χείλη μου ανοίξεις, και το στόμα μου αναγγελεί την αίνεσίν σου. Ότι, ει ηθέλησας θυσίαν, έδωκα αν· ολοκαυτώματα ούκ ευδοκήσεις. Θυσία τω Θεώ πνεύμα συντετριμμένον· καρδίαν συντετριμμένην και τεταπεινωμένην ο Θεός ούκ εξουδενώσει. Αγάθυνον, Κύριε, εν τη ευδοκία σου την Σιών, και οικοδομηθήτω τα τείχη Ιερουσαλήμ. Τότε ευδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, αναφοράν και ολοκαυτώματα. Τότε ανοίσουσιν επί το θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Ου η ακροστιχίς: «Αγίω Νικολάω Πλανά ικεσία Νικοδήμου Π(ατρών)».

Ωδή α'. Ήχος πλ. δ'. Υγράν διοδεύσας.

Αγρύπνους ευχάς σου, Πάτερ Πλανά, Κυρίω προσάγων, ηγιάσθης ως εκλεκτός λειτουργός των θείων μυστηρίων· νυν δε ευχέτην ημών σε κεκτήμεθα.

Γινώσκοντες πρέσβυν σε προς Θεόν, ικέσιον ύμνον αναμέλπομεν εκτενώς· σκέπε τους τελούντας εκ κινδύνοις, και ταις πρεσβείαις σου, Πάτερ, διάσωσον.

Ιλέωσαι άγιε τον Χριστόν, οργής εκλυτρώσαι και κακώσεως και φθοράς, τους περιπεσόντας αμαρτίαις, ας δια σώματος έκαστος έπραξεν.

Θεοτοκίον.

Ωράϊσμα, κλέος, δόξα, σεπτή Δέσποινα του κόσμου, Παναγία Μήτηρ Θεού, δέξαι παρακλήσεις ικετών σου, και τω Υιώ και Θεώ σου προσάγαγε.

Ωδή γ'. Ουρανίας αψίδος.

Νικολάου τους πόδας υπέρ την γην έβλεπον, έκθαμβοι οι άκακοι παίδες και διηγήσαντο, δόξαν ουράνιον φωτός ακτίστου εκλάμπειν, περιρρέειν δ' ανωθεν τούτον δεόμενον.

Ιερεύς του Υψίστου, Πάτερ Νικόλαε γέγονας, κλήσιν ουρανίαν εδέξω και ηκολούθησας· ως δ' εμνημόνευες ονομαστί των σων τέκνων, και ημών νύν μνήσθητι της παρακλήσεως.

Καθαράς εκ καρδίας ιερουργών Άγιε, ως νυχθημερόν ούκ επαύσω Χριστώ δεόμενος, και νυν ικέτευε, Πάτερ Πλανά ταις ευχαίς σου, δούναι τον Φιλάνθρωπον πάσιν ων χρήζομεν.

Θεοτοκίον.

Όλος ήν εν τοις κάτω, και εκ των άνω αχώριστος, Λόγος απερίγραπτος ήλθε, σώσαι τον άνθρωπον· Συ δε Πανάχραντε, του Αχωρήτου η χώρα, σκέπε, φρούρει, φύλαττε ημάς τη σκέπη σου.

Διάσωσον, από κινδύνων τους δούλους σου, Πανοικτίρμον, Νικολάου Πλανά ευχαίς, οσίου πατρός ημών, ώ έδωκας πολλήν προς Σε παρρησίαν.

Επίβλεψον, εν ευμενεία πανύμνητε, Θεοτόκε, επί την οικτράν αναξίων ημών παράκλησιν, συν πάτρωνι Νικολάω ευχέτη.

Αίτησις και μνημόνευσις υπό του ιερέως· μεθ' ήν ψάλλεται το ακόλουθον·

Κάθισμα Ήχος β'. Πρεσβεία θερμή.

Πρεσβείαν θερμήν αιτούμεθα, μακάριε, ποιήσαι Χριστώ υπέρ των προστρεχόντων σοι· ιερέ Νικόλαε, εκτενώς Υπεράγαθον αίτησαι, ως παρρησίαν έχων προς Αυτόν, ελέους τυχείν τους ανυμνούντάς σε.

Ωδή δ'. Εισακήκοα Κύριε.

Λυτρωτά πολυέλεε, σεπτού Νικολάου Πλανά δεήσεσι, την ημών δέξαι παράκλησιν, των σοι προσφευγόντων εκ πίστεως.

Ανεξίκακε Κύριε, μη μνησθής πταισμάτων αχρείων δούλων σου, εαυτούς γαρ Σοι ανέθεντο, Πλανά Νικολάου πρεσβεύοντος.

Ωραιότητι Όσιε, της αγιωσύνης καταλαμπόμενος, προ του θρόνου του Παντάνακτος μετά παρρησίας παρίστασαι.

Θεοτοκίον.

Παναγία θεόνυμφε, Συ του κόσμου Δέσποινα και βοήθεια, και ημών γενού μεσίτρια, ιερού Πλανά επακούουσα.

Ωδή ε'. Φώτισον ημάς.

Λόγον αγαθόν ση καρδία εξηρεύξατο νυχθημερόν, άγιε Πάτερ, Θεώ, λόγον δε νυν υπέρ ημών ειπέ ικέσιον.

Άνεσιν ημίν εκ κακών παντοίων, Άγιε, παρά Κυρίου του Θεού εκζητών μη διαλίπης τη ενθέω παρρησία σου.

Νέκρωσον παθών, πειρασμών τε την υπέρβασιν, Πάτερ, μιμούμενοι την σην βιοτήν, τη θεία χάριτι, συν σοι κατορθώσοιμεν.

Θεοτοκίον.

Άνασσα σεπτή, Θεοτόκε Παμμακάριστε, αγίων μείζων Συ υπάρχεις αληθώς, η Θεόν Λόγον αγιώτατον κυήσασα.

Ωδή ς'. Την δέησιν εκχεώ προς Κύριον.

Ικάνωσον ταις ευχαίς σου, Άγιε, πορευθήναι την οδόν του Κυρίου, και ακλινώς ημάς πίστιν τηρήσαι, και τον αγώνα τον καλόν αγωνίσασθαι, και τους στεφάνους της ζωής, εν ημέρα της κρίσεως δέξασθαι.

Καλέσαντες το σεπτόν σου όνομα αρετήν αξιοχρέως τιμώμεν· Πάτερ Πλανά, ονομάζειν σε γνότες, της αγιότητος τύπον εκφέρομεν· και ενδοξάζομεν Θεόν, θαυμαστόν τοις αγίοις υπάρχοντα.

Ευλόγησον ουρανόθεν, Άγιε, τους προστρέχοντας τη ση βοηθεία· και δωρεάν, ώσπερ έλαβες, Πάτερ, δωρεάν δίδου τοις χρήζουσι δόματα, των παρακλήσεων ημών επακούων τη ση αγαθότητι.

Σωτήριον θείαν χάριν ήντλησας εκ πηγών του σωτηρίου, τρισμάκαρ· και πρεσβευτήν, της ημών σωτηρίας, αγιώτατε Πάτερ, σε έγνωμεν, ανατιθέντες εαυτούς θεοδέκτοις ευχαίς σου προς Κύριον.

Διάσωσον, από κινδύνων τους δούλους σου, Πανοικτίρμον, Νικολάου Πλανά ευχαίς, οσίου πατρός ημών, ώ έδωκας πολλήν προς σε παρρησίαν.

Επίβλεψον, εν ευμενεία, Πανύμνητε Θεοτόκε, επί την οικτράν αναξίων ημών παράκλησιν συν πάτρωνι Νικολάω ευχέτη.

Αίτησις και μνημόνευσις υπό του ιερέως· μεθ' ήν·

Κοντάκιον.

Ήχος β'. Προστασία των Χριστιανών.

Προστασίαν σε, Πάτερ Νικόλαε, έγνωμεν τον εκ Νάξου ένθεον Κυρίου θεράποντα. Τω ναώ σου, και τη σεπτή εικόνι σου πιστώς προσερχόμεθά σε προσκαλείν, εις την βοήθειαν ημών των πιστώς κραυγαζόντων σοι· πρόφθασον εν κινδύνοις και πάρεσο εν ανάγκαις, τας επηρείας των δεινών διώκων τοις θαύμασι.

Προκείμενον.

Θαυμαστός ο Θεός εν τοις αγίοις αυτού.

Στίχ. Τοις αγίοις τοις εν τη γη αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος.

Ευαγγέλιον

Εκ του κατά Ματθαίον (ιη' 10-20).

Είπεν ο Κύριος· οράτε, μη καταφρονήσητε ενός των μικρών τούτων· λέγω γαρ υμίν, ότι οι άγγελοι αυτών εν ουρανοίς δια παντός βλέπουσι το πρόσωπον του Πατρός μου του εν ουρανοίς. Ήλθε γαρ ο υιός του ανθρώπου σώσαι το απολωλός. Τί

υμίν δοκεί; Εάν γένηταί τινι ανθρώπω εκατόν πρόβατα, και πλανηθή εν εξ αυτών, ουχί αφείς τα ενενήκοντα εννέα, επί τα όρη, πορευθείς ζητεί το πλανώμενον; Και εάν γένηται ευρείν αυτό αμήν λέγω υμίν, ότι χαίρει επ' αυτώ μάλλον, ή επί τοις ενενήκοντα εννέα, τοις μη πεπλανημένοις. Ούτως ούκ έστι θέλημα έμπροσθεν του Πατρός υμών του εν τοις ουρανοίς, ίνα απόληται εις των μικρών τούτων. Εάν δε αμαρτήση εις σε ο αδελφός του, ύπαγε και έλεγξον αυτόν μεταξύ σου και αυτού μόνου· εάν σου ακούση, εκέρδησας τον αδελφόν σου· εάν δε μη ακούση, παράλαβε μετά σου έτι ένα ή δύο, ίνα επί στόματος δύο μαρτύρων ή τριών σταθή παν ρήμα. Εάν δε παρακούση αυτών, ειπέ τη Εκκλησία, εάν δε και της Εκκλησίας παρακούση, έστω σοι ώσπερ ο εθνικός και ο τελώνης. Αμήν λέγω υμίν, όσα εάν δήσητε επί της γης, έσται δεδεμένα εν τω ουρανώ· και όσα εάν λύσητε επί της γης, έσται λελυμένα εν τω ουρανώ. Πάλιν αμήν λέγω υμίν, ότι εάν δύο υμών συμφωνήσωσιν επί της γης περί παντός πράγματος, ου εάν αιτήσωνται, γενήσεται αυτοίς παρά του Πατρός μου του εν ουρανοίς. Ου γαρ εισί δύο ή τρείς συνηγμένοι εις το εμόν όνομα, εκεί ειμί εν μέσω αυτών.

Δόξα Πατρί.

Ταις του σου Αγίου πρεσβείαις, Ελεήμον, εξάλειψον τα πλήθη των εμών εγκλημάτων.

Και νύν.

Ταις της Θεοτόκου πρεσβείαις, Ελεήμον, εξάλειψον τα πλήθη των εμών εγκλημάτων.

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός κατά το μέγα έλεός σου, και κατά το πλήθος

των οικτιρμών σου εξάλειψον το ανόμημά μου.

Προσόμοιον. Όλην αποθέμενοι.

Κύριε φιλάνθρωπε, ανοίξαντός σου την χείρα τα σύμπαντα γέμουσι δωρεών σης χάριτος και χρηστότητος. Θλίψεις απελαύνονται, νόσοι εκδιώκονται και δαιμόνων φυγαδεύονται σφοδρά τοξεύματα, κίνδυνοι παντοίοι εκλείπουσιν, Αγγέλων και Αγίων δε τάξεις αοράτως παρίστανται, εν οις και πρεσβύτης Νικόλαος Πλανάς ο ταπεινός ημών προστάτης γινώσκεται προσεπικαλούμενος.

Ο Ιερεύς· Σώσον ο Θεός τον λαόν σου…

Εκφώνησις· Ελέει και οικτιρμοίς…

Και ακολουθεί η συνέχεια του Κανόνος.

Ωδή ζ'. Οι εκ της Ιουδαίας.

Ιερά σου προθέσει τω Σωτήρι σαυτόν αφιέρωσας, και της ιερωσύνης στολήν ημφιεσμένος εκ βαθέων ανέμελπες· Ο των Πατέρων ημών Θεός ευλογητός εί.

Αγγελόμορφος ώφθης, λειτουργών τω Κυρίω, Πάτερ Νικόλαε, της χάριτος ακτίσι, την όψιν ηυγασμένος, και μετάρσιος έλεγες· Ο των Πατέρων ημών Θεός ευλογητός εί.

Ναώ σου εν αγίω, εξαιτούμεθα, Πάτερ Πλανά Νικόλαε, ευλόγει ουρανόθεν, σους ταπεινούς ικέτας, και διάσωσον ψάλλοντας· Ο των Πατέρων ημών Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον.

Ικετεύομεν πάντες, Θεοτόκε, οι δούλοί σου οι ανάξιοι· πλήθει αμαρτημάτων, περιπεσόντας ρύσαι, τω Υιώ σού νύν κράζοντας· Ο των Πατέρων ημών Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η'. Τον Βασιλέα των ουρανών.

Κλίνον το ούς σου, και την παράκλησιν δέξαι, των σων τέκνων, Νικόλαε Πάτερ, των υπερυψούντων Χριστόν εις τους αιώνας.

Όρα κυκλόθεν, της σης εικόνος, θεόφρον, αθροισθέντας τους σε ανυμνούντας και υπερυψούντας Χριστόν εις τους αιώνας.

Δέησιν δέξαι ονόματός σου μνησθέντων, και μνημόνευε ημών ταις ευχαίς σου· και γαρ επ' ελπίδι τον Κύριον υμνούμεν.

Θεοτοκίον.

Η προσφιλής σοι Ναξίων νήσος γεραίρει, Εκκλησία δε αξίως υμνεί σε, τον της Θεοτόκου νυχθήμερον ικέτην.

Ωδή θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Μεγάλυνον ψυχή μου, τον ιεροφάντην Πλανάν Νικόλαον, Νάξου το βλάστημα, αντιδιδόντα σοι εύκαιρον την βοήθειαν.

Ο πάνσεπτος πρεσβύτης, οικείος υπάρχων, ημίν ευήκοα ώτα τείνει τοις μέλπουσιν αυτώ την ύμνησιν και παράκλησιν.

Υγραίνοντι προσώπω, δακρύων εκχύσει, Πάτερ Νικόλαε, σε ικετεύομεν˙ αντιλαβού, αγαθέ, των παρακαλούντων σε.

Θεοτοκίον.

Πανάχραντε Παρθένε, Μήτερ Θεού Λόγου Αγίω Πνεύματι τούτον κυήσασα, συν ιερεί Νικολάω Πλανά με φρούρησον.

Μεγαλυνάρια

Άξιόν εστίν ως αληθώς μακαρίζειν σε την Θεοτόκον, την αειμακάριστον και παναμώμητον και Μητέρα του Θεού ημών. Την τιμιωτέραν των Χερουβίμ, και ενδοξοτέραν ασυγκρίτως των Σεραφείμ, την αδιαφθόρως Θεόν Λόγον τεκούσαν, την όντως Θεοτόκον Σε μεγαλύνομεν.

Την υψηλοτέραν των ουρανών και καθαρωτέραν λαμπηδόνων ηλιακών, την λυτρωσαμένην ημάς εκ της κατάρας, την Δέσποιναν του κόσμου, ύμνοις τιμήσωμεν.

Από των πολλών μου αμαρτιών ασθενεί το σώμα, ασθενεί μου και η ψυχή˙ προς Σε καταφεύγω, την Κεχαριτωμένην, ελπίς απηλπισμένων, συ μοι βοήθησον.

Και του Αγίου.

Χαίροις ο της Νάξου θείος βλαστός, και των ιερέων ο εν πάσιν υπογραμμός, ελεημοσύναις, νηστείαις, αγρυπνίαις και προσευχαίς σχολάζων, Πάτερ Νικόλαε.

Κεχαριτωμένος παρά Θεού, και ηγλαϊσμένος τω ακτίστω θείω φωτί εν τη Εκκλησία, Νικόλαε ωράθης, εμφαίνων τοις ανθρώποις δόξαν την άρρητον.

Τον ηγιασμένον σε του Θεού πιστόν οικονόμον μυστηρίων πνευματικών, χάριτος ποικίλης, γινώσκοντές σε μύστην, Νικόλαε αιτούμεν, ημών μνημόνευε.

Θρόνω παριστάμενος τω σεπτώ μετά παρρησίας νυν ικέτευε τον Χριστόν, σου γαρ επακούων, δωρείται τοις αιτούσι δόματα ών περ χρήζομεν και ιάματα.

Πάσαι των αγγέλων αι στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Αποστόλων η δωδεκάς, οι Άγιοι Πάντες, μετά της Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εις το σωθήναι ημάς.

Τρισάγιον… Ότι σου εστίν η βασιλεία…

Και το Απολυτίκον του Αγίου.

Ήχος α΄. Της ερήμου πολίτης.

Τας του πλάνου παγίδας εκφυγών, ιερώτατε, απλανώς επορεύθης, δια βίου Πατήρ ημών, Νικόλαε αοίδιμε Πλανά, ουράνια χαρίσματα λαβών, αγρυπνίαις και νηστείαις, ιερουργών οσίως τω Κυρίω σου· Ον περ καθικετεύων εκτενώς, Νάξιον ιεράτευμα, πρέσβευε δωρηθήναι και ημίν το θείον έλεος.

Αίτησις· Ελέησον ημάς ο Θεός… Και μνημόνευσις.

Εκφώνησις· Ότι ελεήμων…

Και Απόλυσις.

Προ του «Δι’ ευχών» ψάλλεται το επόμενον επισφραγιστικόν τροπάριον.

Ήχος β΄. Ότε εκ του ξύλου.

Πάτερ, τοις λειψάνοις σου εγγύς, και σεπτής εικόνος σου πρόσθεν, τας ικεσίας ημών, σοι ανατιθέμεθα, όπως πρεσβείαις ταις σαις τα ελέη δεξώμεθα Χριστού του Σωτήρος,

και παρακαλούμέν σε οι εν ανάγκαις πολλαίς˙ ίλεων ημίν τον Δεσπότην, τη ση δυνατή παρρησία, ποίησον Νικόλαε μακάριε.

Δι’ ευχών των αγίων Πατέρων ημών…

Η/Υ επιμέλεια Σοφία Μερκούρη.